

met geestige invallen geweest, inderdaad een "vrolijke pessimist", zoals hij in de NRC genoemd werd.

De tweede groep gedichten gaat uitsluitend over zichzelf; de beste daarvan staan in de laatste bundel, Een hond van Pavlov (1969). Het zijn gedichten over een dilemma: "mijn altijd wel aanvechtbaar recht op voortbestaan, mijn plicht om te mislukken". Ze beschrijven een gevoel van onontkoombaarheid, van niet meer aan het eigen lot kunnen ontsnappen; de herinnering aan de jeugd, die als een last wordt meegesleept, in plaats van een plezierige terugblik.

MEDEDELING

Een rammelende beukencot
overgehouden uit een droom.
Geluk zit verstopt in de toekomst.
Soms denk ik eraan,
in het bedrukte verleden gevangen.

Het is langzamerhand een van de belangrijkste thema's uit de moderne literatuur; het gevoel onherroepelijk vastgelopen te zijn in een netwerk van tegenstrijdige verplichtingen, ideeën en conventies - zonder dat dat ook maar ergens aan te wijten zou zijn. De verwarring is zo ingewikkeld geworden, dat de oorzaak nergens meer is terug te vinden.

WINTER

Ik hak een bestaan in de volgende dag:
de toekomst brokkelt langzaam af,
vandaag is niet meer dan een wak in de tijd,
het verleden is dichtgevroren.

Zelfs hiertegenover past distantie en scepsis; uiteindelijk is het eigen gevoel niet minder een pose dan al het andere. In een klein aantal gedichten heeft Emmens dit conflict overtuigend, soms ontroerend, weergegeven. Dat is zijn grootheid; het is de grootheid van een "minor poet", maar die staat soms nader dan die van het genie.

Volgens Elly de Waard (Vrij Ned.), draaide men bij zijn crematie Bob Dylan's ballade "It's alright, Ma, I'm only bleeding." Daarin komen de volgende regels voor:

"Insure you not to quit, to keep it in your mind and not forget
That it is not he or she or them or it that you belong to".

Zo is dat; maar voor sommige mensen is er dan helemaal niets meer over. - Vlak voor zijn dood werd hem door de Rotterdamse Kunststichting een prijs toegekend voor zijn hele literaire werk. Misschien is het niet volkomen toevallig dat die prijs de Fenix-Prijs heet.

LEVENSLOPEN

Drs. Chr. L. Baljé werd geboren op 9 oktober 1939 te Rotterdam. Een middelbare school werd in deze stad doorlopen. Door een aarzeling, die zich ongetwijfeld psychologisch laat verklaren, gezien de leeftijd van de toenmalige scholier, tussen ambities voor civiel ingenieur en archeoloog, mocht zowel de alpha- als de bèta-kant van het gymnasium zich in

mijn belangstelling verheugen. Deze brede orientatie is slechts achteraf door mij als verheugend ondervonden.

De daaraanluitende militaire dienst gaf in een periode van 21 maanden voldoende gelegenheid tot bezinning en het maken van een definitieve keuze. Aangetrokken door een blijvende mogelijkheid tot bezinning en bespiegeling viel de keus op het vak geschiedenis. Uit de verrichtingen aan het "vaderlandse front" werd enige kennis van de russische taal overgehouden.

De studie in de geschiedenis, toen nog ingebed in de faculteit der letteren én wijsbegeerte, werd in de herfsttij van het jaar 1961 geëntameerd in Utrecht. Met het vorderen van de studie-jaren werd mijn belangstelling voor de "actuele" geschiedenis of contemporaine geschiedenis steeds groter. De voortgang in de studie werd geïllustreerd door de gebruikelijke (en wense-lijke) mijlpalen, te weten: oktober 1965 Kandidaatsexamen en in februari 1969 doctoraalexamen, beide keren met kwalificaties die mij niet nalaten te verbazen.

Tijdens de studie heb ik getracht mij zo breed mogelijk omtrent "het vak" te oriënteren. Buiten het gebruikelijke studiepakket werden daarom o.a. tevens colleges gevolgd in de geschiedenis van de internationale betrekkin-gen, colleges en werkcolleges in Oost-Europese geschiedenis, en een werk-college Amerikaanse geschiedenis o.l.v. een Amerikaans gastdocent.

Een zekere voorliefde bij mij voor methoden, technieken en problematiek van de geschiedenis was in die jaren onmiskenbaar. Met enig medeleven denk ik aan de hoogleraar, die daarvan het slachtoffer werd, omdat hij een boeken-lijst met ± 90 werken voor een over deze materie handelend tentamen van mij kreeg.

Buiten de geschiedenis werden colleges gevolgd in een aantal studierichtingen variërend van Sanskriet tot macro-economie. Te gek, eigenlijk.

Van oktober 1965 tot februari 1969 ben ik assistent geweest van Prof. Coolhaas en Prof. Van der Wal, die mij door de opgedragen werkzaamheden als het ware privaat onderricht gaven in de niet-westerse (voornamelijk Nederlands-Indische resp. Indonesische) geschiedenis.

Naast mijn studie heb ik getracht mij actief te gedragen binnen en buiten de universitaire wereld. Volgens enkele toenmalige autoriteiten was het wel eens misdragen door uitlatingen in woord en geschrift t.g.v. de toen beginnende "democratiseringsbeweging".

In dit verband werden redacteursfuncties in studentenpers vervuld, neege-werkt aan de oprichting van de S.V.B. en voor het juiste evenwicht ook aan die van het N.S.A. In administratieve dienst van de universiteit heb ik het 66ste lustrum van de R.U. te Utrecht georganiseerd. Bij die gelegenheid werd mede door mij een bundeltje verzorgd "Je eigen graf graven. Studenten aan de lopende band verknijpt", dat veel stof deed opwaaien, - sommigen zagen er zelfs pornografische lectuur in -, maar dat gebaseerd was op een ruine en willekeurige sample interviews.

Veel baantjes werden ook opgeknaapt in de toenmalige "progressieve" stu-dentenvereniging "Prometheus".

Na deze periode van "escapades" volgde de periode van de "ernst en (wellicht vermeende) nuttigheid" bij het in dienst treden in de loop van februari 1969 bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Bij de Directie Inte-gratie Europa, een hardwerkende en belangrijke afdeling binnen B.Z., werd ik ingeschakeld als (opstandig) referendaris. In die functie werden veel trips naar Brussel gemaakt en verder van huis om EEG-werk voor Nederland (helaas geen contradictio in terminis) te verzetten. Speciaal betroffen mijn werkzaamheden de handels- en associatie-akkoorden van de EEG, de handelspolitiek, het regionale- en industrie-beleid, maar vooral de uit-breiding van de EEG met het Verenigde Koninkrijk, Noorwegen en Denemar-ken en Ierland, de aansluitingsmogelijkheid voor de resterende E.F.T.A.-